

Sygn. akt VI Ka 152/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie Tomasz Skowron, Daniel Strzelecki

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w L.Ł. C.

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2020 r.

sprawy A. C. ur. (...) w Z.

c. Z., A. z domu S.

oskarżonej z art. 231 § 2 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 16 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 475/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. C.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 117,00 złotych tytułem dojazdu obrońcy z siedziby kancelarii w Z. na rozprawę do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze;

III. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 152/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 16 grudnia 2019r., sygn. akt II K 475/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>1. Obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci naruszenia art. 7 k.p.k., art. 91 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, oparciu orzeczenia jedynie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonej i nieuzasadnione przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonej są niekonsekwentne, nieprawdopodobne i sprzeczne z pozostałymi dowodami, co skutkowało przyjęciem, że podane przez oskarżoną okoliczności wykluczały sytuację przypadkowego zaginięcia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>pieniędzy, w sytuacji gdy oskarżona wskazywała na inne zdarzenia, w których także dochodziło do zaginięcia pieniędzy, podnosiła okoliczności braku zapewnienia możliwości złożenia pieniędzy u naczelnika zgodnie z procedurą, braku wpływu na obieg dokumentów związanych ze sprawą.</p>		
<p>1. Niewspółmierność orzeczonej oskarżonej kary grzywny, w sytuacji gdy orzeczenie tej kary było fakultatywne, a sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonej wskazuje, że uiszczenie orzeczonej kary grzywny, przy jednoczesnym orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w kwocie</p>	<p>2. # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

2.000zł może być wątpliwe.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wydanego rozstrzygnięcia w sposób dokładny, wyczerpujący i pełny opisał dokonaną przez siebie ocenę dowodów, w tym zeznań świadków wskazując, którym z nich nadał walor wiarygodności, a którym nie oraz które stały się podstawą do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.</p> <p>Ocena ta, wbrew stanowisku skarżącej, jako zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, czyni zadość</p> <p>wymogom art. 7 k.p.k. Nie jest bowiem sytuacją wyjątkową, iż zebrany w</p>	

sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków konfrontowane z wyjaśnieniami oskarżonego, rodzi konieczność wyjaśnienia wynikających z nich rozbieżności. Rolą Sądu jest dokonanie takiej oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, aby ustalony przez niego stan faktyczny odpowiadał prawdzie materialnej. Tak też było w badanej sprawie – Sąd Rejonowy za wiarygodne uznał zeznania pokrzywdzonego Ł. W. oraz świadków K. K., J. L., A. R. i K. Z., które stały w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonej, które to istotnie były nielogiczne i niespójne. Pokreślić przy tym należy, iż nie można skutecznie podnieść zarzutu naruszenia art.

7 k.p.k. na tej podstawie – a do tego sprowadzają się podniesione zarzuty – iż Sąd orzekający oparł się na dowodach obciążających oskarżoną przy nieuwzględnieniu dowodów dla niej korzystnych, jeżeli całościowa ocena materiału dowodowego, a tak było w niniejszej sprawie, jest zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Co więcej, oskarżona nie powołała się na żadne obiektywne źródła dowodowe, które mogłyby świadczyć o tym, iż nie dopuściła się zarzucanego jej czynu. Jedyne zatem, na czym Sąd I instancji miały się oprzeć w tym zakresie, to wyjaśnienia oskarżonej, które – jak już wspomniano – nie tylko były sprzeczne z zeznaniami świadków, ale też niespójne i nielogiczne,

a zatem –
niewiarygodne.
Nawet zeznania
K. C., o
przesłuchanie
którego
wnioskowała
oskarżona i
który miał
potwierdzić
przedstawioną
przez nią wersję
zdarzeń,
niewiele wniosły
do sprawy i
właściwie
uzupełniły
zeznania
pozostałych
świadków.
Wobec
powyższego
wyjaśnienia
oskarżonej
uznać należało
za realizację
obranej przez
nią linii obrony,
zmierzającej do
uniknięcia lub
choćby
zminimalizowania
grożącej jej
odpowiedzialności
karnej.
Prawidłowości
poczynionych
przez Sąd I
instancji ustaleń
faktycznych nie
mogą podważać
również
twierdzenia A.
C., jakoby w
Komendzie
Powiatowej
Policji w Z.
zdarzały się inne
przypadki, kiedy
nie dopełniono

formalności
związanych z
tymczasowym
zajęciem mienia
ruchomego,
zwłaszcza iż nie
znajdują one
potwierdzenia w
zeznaniach
świadków. Z
akt badanej
sprawy wynika,
że procedura
dotycząca
czynności
tymczasowego
zajęcia mienia
była jasno
określona.
Wskazuje na
to chociażby
znajdująca się w
aktach sprawy
kopia decyzji nr
(...)
Komendanta
Powiatowego
Policji w Z.
z dnia 6
października
2015r. w sprawie
określenia trybu
postępowania
policjantów
Komendy
Powiatowej
Policji w Z. i
jednostek
podległych w
przypadkach
tymczasowego
zajęcia mienia w
prowadzonych
postępowaniach
przygotowawczych
(k. 42-45) a
także zeznania
Naczelnika
Wydziału
Dochodzeniowo-

Śledczego
Komendy
Powiatowej
Policji w Z. A.
R. (k. 112-114)
i Komendanta
Powiatowego
Policji w Z.
J. L. (k. 171).
Brak śladu po
przeprowadzeniu
tej czynności
przez A. C. w
sprawie
dotyczącej Ł.
W. w postaci
protokołu,
pokwitowania
czy wpisu w
rejestrze
świadczy w
sposób
jednoznaczny, iż
wpłacone przez
pokrzywdzonego
pieniądze nie
zagięły w
sposób
przypadkowy,
zaś oskarżona
działała z
zamiarem ich
przywłaszczenia.
Warto
przytoczyć
również
stanowisko
biegłych lekarzy
psychiatrów
wyrażone w
sporządzonej
opinii sądowo-
psychiatrycznej
(k. 120-121),
zdaniem których
oskarżona jest
bezkrytyczna
wobec
konsekwencji
swojego

postępowania,
zaś „jako były
funkcjonariusz
Policji z ponad
10-cio letnim
stażem
znajomość norm
prawnych i norm
postępowania w
sprawie
czynności
procesowych w
jej przypadku
powinna być
zdecydowanie
większa niż
przeciętnego
obywatela i nie
można tego
tłumaczyć
jedynie
niepamięcią
zdarzeń”.

Co więcej, za
nieznajujące
potwierdzenia w
zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowym
uznać należy
twierdzenia
zawarte w
uzasadnieniu
wywiedzionej
apelacji, jakoby
pieniądze
stanowiące
poręczenia
majątkowe
zostały wpłacone
przez
pokrzywdzonego
Ł. W.
następnego dnia
po
przeprowadzeniu
czynności
przesłuchania,

co zdaniem obrońcy stanowi wiarygodne wytłumaczenie, dla którego akta sprawy nie zostały uzupełnione o protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego, zaś pieniądze wpłacone na ten cel zaginęły. Twierdzenia te stoją w oczywistej sprzeczności zarówno z nieosobowymi źródłami dowodowymi znajdującymi się w aktach sprawy (w tym z kopią protokołu dokonania z, jaką dysponował pokrzywdzony – k. 6-7), jak i zeznaniami pokrzywdzonego i świadków z których wynika, że zarówno przesłuchanie Ł. W., jak i uiszczenie przez niego kwoty 2.000 złotych tytułem poręczenia majątkowego miały miejsce 14 grudnia 2016r.

Podsumowując stwierdzić należy, iż w

badanej sprawie,
wbrew zarzutom
zawartym w
apelacji,
podstawą do
wydania
orzeczenia był
całokształt
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w sprawie,
którego oceny
dokonano
zgodnie z
wymogami
zawartymi w
art. 7 k.p.k. i
choć wydane
orzeczenie nie
było zgodne
z postulatami
obrony, to nie
doszło do
naruszenia
zasady
wyrażonej w
art. 410 k.p.k.
Wskazać należy
również, iż
wobec braku
doprecyzowania
w
wywiedzionym
środku
odwoławczym,
na czym miałyby
polegać
naruszenie przez
Sąd I instancji
91 k.p.k. i mając
na względzie, iż
przepis ten mówi
o uprawnieniach
procesowych
przedstawiciela
organizacji
społecznej, w
badanej sprawie
nie doszło do

naruszenia tego
przepisu
postępowania.

**2. Sąd I
instancji w
pkt 1. części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku,
oprócz kary 1
roku
pozbawienia
wolności,
której
wykonanie
zostało
warunkowo
zawieszona
na okres 2
lat próby,
wymierzył A.
C. karę 20
stawek
dziennych
grzywny w
kwocie po
20 złotych
każda.
Wymiar kary
ma charakter
wręcz
symboliczny,
zaś wysokość
stawki
diennej
została
określona z
uwzględnieniem
sytuacji
majątkowej i
rodzinnej
oskarżonej.**

**Immanentną
cechą kary
jest jej
dolegliwość,
aby pełniła**

*ona funkcję
wychowawczą
i prewencyjną
wobec
sprawcy,
który
dopuścił się
braku
poszanowania
dla
obowiązującego
porządku
prawnego.
Nie sposób
jednak
wywodzić,
jak starał
się to zrobić
obrońca, iż
już sam fakt
dolegliwości
tej kary
stanowi o jej
niewspółmierności
w sytuacji,
kiedy na
oskarżoną
nałożony
został także
obowiązek
naprawienia
szkody.*

*Chociaż istnieje
art. 33 § 2 k.k.
przewiduje
fakultatywne
orzeczenie
kary grzywny
w sytuacji,
kiedy
sprawca
działał z
zamiarem
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
to w
okolicznościach
przedmiotowej*

**sprawy
wymierzenie
jej było w
pełni
uzasadnione,
skoro
wykonanie
orzeczonej
wobec A. C.
kary
pozbawienia
wolności
zostało
warunkowo
zawieszono
na okres
próby,
grzywna
stanowi w tej
chwili jedyną
realnie
odczuwalną
przez
oskarżoną
reakcję
prawnokarną
na popełnione
przez nią
przestępstwo.**

**Z kolei
nałożony na
oskarżoną na
podstawie
art. 46 § 1 k.k.
obowiązek
naprawienia
szkody
wydaje się
w oczywisty
sposób
słuszny i
konieczny
tym bardziej,
iż oskarżona
dopuściła się
przypisanego
jej
przestępstwa
działając jako**

*funkcjonariusz
Policji,
znaczaco
podważając
zaufanie do
tej instytucji
i godność
funkcjonariusza
publicznego,
w sposób
rażący
naruszając
zasady etyki
zawodowej.
Nałożenie
tego
obowiązku w
żadnym razie
nie powinno
rzutować na
uznanie
nałożonej na
A. C. kary
grzywny za
karę
niewspółmierną,
zwłaszcza iż
– jak już
wspomniano
– grzywna ta
wymierzona
została w
symbolicznej
wysokości, a
jej wymiar
był tylko
nieznacznie
wyższy,
aniżeli
określone w
art. 33 § 1 i 3
k.k. najniższe
liczby stawek
dziennych
grzywny oraz
wysokość
jednej stawki
diennej. Tym
samym zarzut
niewspółmierności*

<p>nałożonej na oskarżoną kary grzywny uznać należało za bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonej od postawionego jej zarzutu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2. Zmiana wyroku w zakresie orzeczonej grzywny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Jak już wspomniano, ustalenia Sądu I instancji prowadzące do przypisania oskarżonej popełnionego jej czynu, zostały poczynione w sposób prawidłowy i zasługują na aprobatę. Wobec powyższego Sąd Odwoławczy nie znajduje</p>		

<p>żadnych podstaw do uniewinnienia A. C..</p>	
	<p>2. W świetle wcześniejszych rozważań dotyczących zarówno słuszności wymierzenia oskarżonej kary grzywny w realiach przedmiotowej sprawy, jak i obowiązku naprawienia szkody wobec pokrzywdzonego i mając na względzie niewielki, wręcz symboliczny wymiar tej grzywny, nie sposób uznać ją za karę niewspółmiernie surową. Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie.</p>
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy w całości utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 16 grudnia 2019r. w sprawie II K 475/19.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w		

<p>apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonej i podzielił stanowisko Sądu I instancji, nie było również konieczności ingerowania w wydane orzeczenie z urzędu.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>-----</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>-----</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>1. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II III</p>	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych tytułem podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w</p>	

postępowaniu
odwoławczym
oraz dalsze 117
złoty tytułem
dojazdu z
siedziby
kancelarii w Z.
na rozprawę do
Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze.
Wysokość
zasądzonej
kwoty Sąd ustalił
na podstawie § 2
i § 17 ust. 2 pkt 4
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016r. w sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.
Powołane
przepisy
określają stawkę
minimalną za
obronę przed
Sądem
Okręgowym jako
drugą instancją,
która wynosi
420 złotych,
którą to kwotę
uzupełniono o
96,60 złotych
tytułem podatku
od towarów i
usług.
Ponadto na
podstawie art.

	624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.	
6. PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonej sprawstwa w zakresie przypisanego jej czynu oraz niewspółmierność wymierzonej kary grzywny		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana